

да се стовари върху това малко хлапе; то започна своята песенъ и сѣ я повтаряше непрѣкъснато. Малкитѣ щръкчета справедливо негодуваха противъ него, и колкото по-голѣми ставаха, толкова по-малко можеха да търпятъ подигравкитѣ му. Майка имъ трѣбаше най-сетнѣ да имъ обѣщае, че тѣ ще бждатъ отмѣстени. Това отмѣщение трѣбаше, разбира се, да стане въ послѣдния день на тѣхното прѣбивание въ тая страна.

„Ние трѣбва най-първо да видимъ, какъ ще ви върви въ голѣмото прѣдставление! Ако си извършите работата злѣ, и генералътъ трѣба да ви удари съ клюня си по грждитѣ, тогава дѣцата иматъ право, поне въ едно отношение! Нека тогава най-напрѣдъ да видимъ!“

„Да, ще видишъ!“ рекоха щръкчетата и се заловиха усърдно на работа. Тѣ се упражняваха всѣки день и започнаха най-сетнѣ да хвърчатъ тѣй мило и леко, че просто радостъ бѣ да ги гледа човѣкъ.

Но ето настѣпи вече есенъ, и щръковетѣ се събираха отъ всички страни, за да потеглятъ къмъ топлитѣ страни. Ехъ какво упражнение и приготвление бѣ то! Надъ гори и градове трѣбаше да прѣхвъркватъ, само за да видятъ, какъ ще могатъ да издържатъ; защото имъ прѣдстоеше едно голѣмо пѣтешествие.

Нашитѣ малки щръкчета тѣй добръ си извършиха своитѣ нѣща, че получиха свидѣтелство: „отлично — съ жаба и змия“.

Това бѣ най-доброто свидѣтелство, а жабата и змията трѣбаше да си пазятъ за храна по пѣтя, което и направиха!

„Сега вече ще си отмѣстимъ!“ рекоха тѣ.

„Да, да“ рече майката — щръклица.

„И азъ измислихъ нѣщо, и туй е тѣкмо, което трѣбва. Азъ зная дѣ е блатото, въ което всичкитѣ малки човѣчета лежатъ, докато дойде щръкътъ и ги отнесе на родителитѣ имъ. Хубавитѣ и малки дѣца спятъ и сънуватъ тамъ тѣй сладко както никога вече слѣдъ туй. Всички родители биха желали едно момиченце, и всички дѣца едно сестриче или едно братче да иматъ. Ето ние ще отлетимъ къмъ блатото и на всѣко дѣте, което не пѣ отвратителната пѣсенъ и не се подиграва съ насъ, ще му донесемъ по едно.“

„Ами лошото дѣте, което започна да пѣе, какво ще правимъ съ него?“

„Тамъ въ блатото лежи сѣщо едно мъртво дѣте; него ще му отнесемъ, и то тогава ще плаче, защото е добило мъртво братче. Само малкото добро момченце, което сигурно още не ви е забравило, което казваше, че е грѣхота, да се прѣсмива човѣкъ на животнитѣ, нему ще му донесемъ едно братче и едно сестриче, и понеже дѣтето се именува Петъръ, отъ днесъ нататъкъ и вие Петъръ ще се наричате.“

И както майката — щръклица рече, тѣй и стана: отъ тогазъ щръковете добиха име Петъръ, и до днесъ тѣй ги наричатъ.

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.

